

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' קלב

ערב ש"ק פ' תצוה, יו"ד אדר ראשון ה'תשע"ו
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' דוב ראובן הלוי ב"ר דוד הלוי ע"ה

גינזבורג

נפטר בפורים ה'תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי וזוגתו מרת אסתר שיחיו

גינזבורג

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3

דבר מלכות

מזה עצמו איז ער אינגאצן צוטרייסלט, כחית / קטעים מקונטרס פורים קטן היתעניב

6

זמן הגאולה

הבחירות כבר היו... כעת צריך לעשות! / פרשת השבוע באור הגאולה

12

המעשה הוא העיקר

מעשה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים / הוראות למעשה בפועל

14

ניצוצות של משיח

בכחו לפעול ביאת משיח עתה ב-770 איסטערן פארקוויי! / פתגמים בעניני גאולה

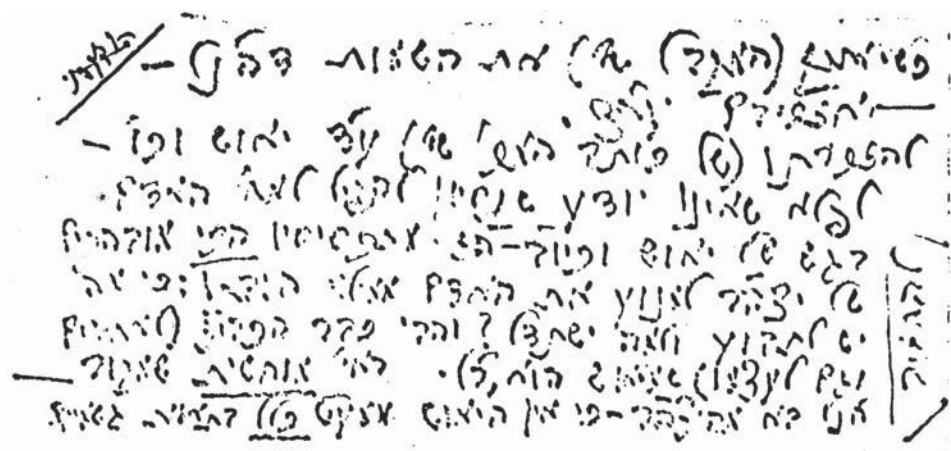
15

כתב יד קודש

יאוש - מתכסיסי היצר הכי מובהקים / צילום נדיר ממענה כ"ק אד"ש מה"מ

יאוש - מתכסיסי היצר הכי מובהקים

לפנינו צילום נדיר ומיוחד ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

פענוח הכתי"ק:

כשיעתיק (המקבל שי') את השמות דהנ"ל - אזכירם עה"צ.

להזכרתו (של כותב המכ' שי') ע"ד יאוש וכו' - לפלא שאינו יודע שנסיון להפיל למח' האדם רגש של יאוש וכיו"ב - ה"ז מתכסיסיו הכי מובהקים של יצה"ר למנוע את האדם ממילוי חובתו(?): כי מה יש לתבוע ולמה ישתדל? והרי כבר הכריז (לאחרים וגם לעצמו) שמיאוש הוא, ר"ל.

ראי' מוחשית שמקור הנ"ל בא מהיצה"ר - כי אין היאוש ממעט כלל בתאוות גשמיים.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, היתשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

בכחו לפעול ביאת משיח ב-770 איסטערן פארקוויי!

כאשר מדברים עם "ילד", וכן כשמדברים עם "ילד" שיש לו כבר "זקן לבן", ואומרים לו ש"ה' ניצב עליו" – צריך לדעת שהדברים מכוונים אמנם אליו, היינו, שמציאותו היא – "מרכבה" לעצמות ומהות!

ולכן, בכחו ויכלתו לחשוב מחשבה טובה אחת, ועי"ז – לפעול ביאת משיח צדקנו עתה, במוצאי פורים (והתחלת שושן פורים) דשנת תשמ"ב, ב-770 איסטערן פארקוויי!! – כן הוא פס"ד הרמב"ם!

(משיחת פורים ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

גם בשעות שבין תפלה אחת לחברתה צריכים לדבר ע"ד ביאת משיח

הכרח השעה מחייב, שכאו"א מישראל, מקטן ועד גדול, "יחשוב" אודות הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וב"מקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא" – שע"י המחשבה בעניני הגאולה, ה"ז גופא פועל שירגיש ענין הגאולה, ומביא שיעשה כל התלוי בו, הן בעצמו, והן להשפיע על זולתו, להמשיך את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. ומובן ג"כ, שאי אפשר לצאת י"ח עם מחשבה טובה לחוד, אלא צ"ל גם הדיבור אודות ביאת המשיח – דנוסף על הדיבור והבקשה על ביאת המשיח ג' פעמים בכל יום בעת התפלה (בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"), הנה גם בשעות שבין תפלה אחת לחברתה, צריכים לדבר ע"ד ביאת משיח.

(משיחת ט"ז אדר, בעת ה"יחידות", ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

בכחו ויכלתו של כל יהודי לשלוט ולפעול על כל העולם כו

ע"פ האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הרי זה "שושן הבירה" – מובן, שבכחו ויכלתו של כל יהודי לשלוט ולפעול על כל העולם כולו, מאחר שהנהגת כל ה"שבע ועשרים ומאה מדינה" מתנהלת ע"פ ההחלטות ד"שושן הבירה". וכפי שהובא לעיל פס"ד הרמב"ם שכאו"א מישראל יכול להכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, ולגרום תשועה והצלה לכל העולם כולו, זאת אומרת: מבלי הבט על מעמדו ומצבו ברגע שלפנ"ז, וללא עשיית החשבונות ד"מי אני ומה אני" כו' – ביכלתו להביא תשועה והצלה לכל העולם כולו!

(משיחת פורים ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מזה עצמו איז ער אינגאצן צוטרייסלט, כתית

ב' קטעים מתוך קונטרס פורים קטן ה'תשנ"ב – מאמר ד"ה ואתה תצוה גו'

[. .] מבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר (במאמרו הידוע ד"ה וקבל היהודים¹ שנאמר בפורים קטן תרפ"ז²), דציווי (תצוה) הוא צוותא וחיבור³. וזהו ואתה תצוה את בני ישראל, שמשם הוא מקשר ומחבר את בני עם או"ס⁴. וע"י שמשם משפיע לישראל (שמקשר אותם עם או"ס), עי"ז נעשה יתרון והוספה במשה. [דמשה וישראל הם דוגמת ראש ורגל, כמ"ש⁵ שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב, דכל ישראל הם הרגלים דמשה, ומשה הוא הראש שלהם. וכמו שבאדם הרגלים מוליכים את הראש למקום שהראש מצד עצמו אינו יכול להגיע לשם, כמו"כ הוא במשה וישראל, שע"י ישראל (הרגלים דמשה) מיתוסף עילוי במשה. דזהו מ"ש שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב, שע"י רגלי העם נמשך הגילוי דאנכי בקרב של משה⁶]. וזהו ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית גו', דע"י שמשם יצוה ויקשר את בני ישראל עם או"ס, עי"ז יביאו בני ישראל שמן זית למשה (ויקחו אליך), שיוסיפו תוספות אור במשה.

ולבאר זה, מקדים בהמאמר⁷ שמשם רבינו נקרא רעיא מהימנא, דשני פירושים בזה. שהוא רועה נאמן של ישראל ושהוא זן ומפרנס את ישראל בענין אמונה. דהאמונה שישנה בישראל מצד עצמם, שישאל הם מאמינים בני מאמינים⁸, אפשר שתהי' בבחינת מקיף, וזה שמשם רועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה הוא שהאמונה תהי' בפנימיות. וזהו מ"ש בזהר⁹ הריא אמונה דלעילא יתזן ויתפרנס מני' על ירך (ע"י משה), דזה שמשם זן ומפרנס את האמונה הוא שממשיך אותה בפנימיות. וממשיך בהמאמר, דזה שמשם הוא רעיא מהימנא, הכוונה בזה היא גם לאתפשטותא דמשה שבכל דור¹⁰, דראשי אלפי ישראל שבכל דור הם מחזקים את האמונה דישראל (שבדורם), שהאמונה שלהם תהי' בפנימיות. וכמו מרדכי¹¹, שהי' האתפשטותא דמשה שבדורו, כמארז¹² שמרדכי בדורו כמשה בדורו, שגם בזמן גזירת המן, שלימוד התורה וקיום

1) השייכות דהביאור באתה תצוה גו' לוקבל היהודים גו' – ראה לקמן [קונטרס פורים קטן תשנ"ב] ס"ט ואילך.
2) נדפס ב"התמים" חוברת ז לו, א [שלו, ג] ואילך. סה"מ תרפ"ז ע' קי ואילך. ה'תשי"א ע' 180 ואילך. – ראה שם ס"ד.
3) כ"ה גם בתו"א פרשתנו פ"ב, א (ע"פ ואתה תצוה). ובכ"מ. וראה בהנסמן בסה"מ מלוקט ח"ג ע' עב הערה 55.
4) כ"ה בסד"ה ואתה תצוה עטר"ת (סה"מ עטר"ת ע' רנח). ובכ"מ. ובד"ה הנ"ל תרפ"ז ס"ד בתחלתו (ועד"ו רסט"ו) "תקשר את בני ישראל" ואינו מוסיף "עם או"ס". ויש לומר,

דבהמאמר מפרש שמשם מקשר את בני ישראל עצמם, כדלקמן.
5) בהעלותך יא, כא.
6) ראה בכ"ז בד"ה הנ"ל תרפ"ז ס"ה.
7) סעיף ד.
8) שבת צו, א.
9) ח"ג רכה, ב.
10) תקו"ז תס"ט (קיב, ב. קיד, א).
11) ראה בד"ה הנ"ל תרפ"ז ס"ג וסט"ו.
12) אטר"ר פ"ו, ב.

המצוות אז ה' קשור עם מס"ג, הקהיל קהילות רבים לחזק את אמונתם של ישראל בהוי' ולעמוד חזק בלימוד התורה וקיום המצוות. ולאחרי שמבאר בארוכה שמשה ואתפשוטותא דילי' שבכל דרא מחזקים את האמונה דישאל, מבאר¹³ דיוק לשון הכתוב שמן גוי' כתיב למאור (למאור ולא להאיר), שבזמן הגלות, שכאו"א הוא נשבר ונדכא, כתיב, עיי' מגיעים למאור (העצם) שממנו נמצא האור.

[. .] והנה ידוע שהמס"ג בפועל על תומ"צ של כל ישראל היתה בפורים (בזמן גזירת המן). שהמס"ג דחנוכה (בזמן גזירת יון) היתה (בעיקר) במתתיהו ובניו, והמס"ג בזמן גזירת המן היתה בכל ישראל. ועפ"ז יש לבאר מה שמובא בהמאמר¹⁴ ממדרש¹² שמרדכי ה' שקול בדורו כמשה בדורו, דהגם שאתפשוטותא דמשה הוא בכל דור מ"מ איתא במדרש שמרדכי (דוקא) ה' שקול בדורו כמשה בדורו. ויש לומר, שמהמעלות דמרדכי היהודי הוא שהוא ה' הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל ישראל שבדורו. בדוגמת משה רעיא מהימנא שהמשיך דעת לכל ישראל שבדורו, כמובן גם מזה שדורו של משה (כל אנשי דורו) נק' דור דעה¹⁵. [אלא שבמשה ה' גילוי ענין זה (שהוא רעיא מהימנא דכל ישראל) עיי' שהמשיך דעת לכל אנשי דורו, ובמרדכי ה' גילוי ענין זה עיי' שגילה כח המס"ג שבכל אנשי דורו]. ויש לומר, דעיי' שמביא בהמאמר מ"ש במדרש שמרדכי בדורו ה' שקול כמשה בדורו, עיי' פסק בעל המאמר את הדין על עצמו¹⁶, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

והנה [. .] בנוגע כתיב למאור, שעיי' הענין דכתיב שבזמן הגלות מגיעים להמאור, ושני ענינים בזה. כשישראל נמצאים במצב של כתיב מצד זה שישנם גזירות על קיום התומ"צ (כמו שהי' בזמן אמירת המאמר), ועיי' מגיעים להמאור עיי' המס"ג שלהם. ועוד ענין בכתיב למאור, שגם כשישראל נמצאים במצב של הרחבה, הרחבה בגשמיות וגם הרחבה ברוחניות, אלא שהם נמצאים בגלות¹⁷ [וע"ד המצב שהי' לאחרי הנס דפורים, שליהודים היתה אורה ושמתה וששון ויקר¹⁸, בפשטות וגם ברוחניות¹⁹ [ויתירה מזה שגם בית המן ניתן לאסתר²⁰, שהי' אז גם המעלה דאתהפכא], אלא שאכתי עבדי דאחשורוש אנן²¹], הם שבורים ונדכאים (כתיב) מזה שהם בגלות. ועיי' הכתיב דישאל מזה שנמצאים בגלות, מגיעים להמאור.

והענין הוא, דזה שישראל שבורים מזה שהם בגלות (גם כשיש להם הרחבה בגשמיות וברוחניות), הוא, כי רצונו האמיתי של כל אחד מישראל הוא שיהי' גילוי אלוקות, ועד שזה (גילוי אלוקות) נוגע לעצם מציאותו, ולכן, זה שבזמן הגלות אין מאיר גילוי אלוקות כמו שהי' בזמן הבית [ובפרט כשמתבונן בזה שארז"ל²² כל מי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו הי' כאילו נחרב בימיו], הנה מזה עצמו איז ער אינגאנצן צוטרייסלט, כתיב.

וגם כשהוא בדרגא נעלית ביותר שמאיר אצלו גילוי אלוקות בדוגמת הגילוי שהי' בזמן

(13) בדה"ה הג"ל תרפ"ז סט"ו.
 (14) סעיף ג.
 (15) ראה ויק"ר פ"ט, א. במדבר פ"ט, ג. וש"נ.
 (16) ע"ד הפירוש בלשון המשנה (אבות רפ"ג) "דין וחשבון" (דין ואח"כ חשבון) - ע"פ דברי המשנה (שם מט"ז) ש"נפרעין ממנו מדעתו ושללא מדעתו", שלאחרי שהאדם פוסק מדעתו דינו של חבירו, פוסק דין לעצמו שלא מדעתו, כיון שע"פ "דין" זה עושים "חשבון" בנוגע למצבו הוא (ראה לקו"ש ח"ו ע' 283. וש"נ).

(17) להעיר, דבפנים המאמר (סט"ו) מובא (רק) "ומן הגלות", ובה"קיצור" - "ומן הגלות והגזירה".
 (18) אסתר ה, טו.
 (19) ראה מגילה טו, ב.
 (20) אסתר ה, א.
 (21) מגילה יד, א.
 (22) ראה ירושלמי יומא פ"א ה"א (ד, ב). מדרש תהלים עה"פ לקו, ז.

ובפרטיות יותר:

מעשה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים, רבים כפשוטו, אנשים, נשים וטף.

דהנה, ישנם ענינים שלגביהם צ"ל לאחרי גיל בר-מצוה, בענינים אחרים צ"ל מעל גיל עשרים (ולדוגמא - מחצית השקל, כמפורש בכתוב³. . "מבן עשרים שנה ומעלה"), ועד"ז ישנם ענינים השייכים דוקא ל"בן ארבעים לבניה"⁴ (דהיינו, להיות פוסק דינים), ו"בן חמישים", "בן שישים" או "בן שבעים" וכו' וכו' -

אבל, לאידך גיסא, ישנם דברים כאלו ששייכים לכאו"א ממש, אנשים נשים וטף. ובנדו"ד . . פסק-דין הרמב"ם הנ"ל נוגע לכאו"א ממש;

וגם אם עד עתה ה' אפשר לצאת ידי חובה בלימוד ההלכה בלבד, הנה לפי מהלך העולם כעת יש לשוב וללמוד את ההלכה, לימוד בשטורעם הכי גדול, עד שיהא לימוד המביא לידי מעשה - "מעשה אחד" שיביא "ישועה והצלה לעולם!"

לאחר שעבר כבר גם הקץ שנאמר עיי' כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכבר אין מי שביכלתו לחשב קיצין - ויתירה מזו, אין צורך בחישוב קיצין, "גענוג חשבונות", ו"כלו כל הקיצין" בפשטות - צ"ל קיום ההלכה בפועל!

. . ו"המעשה הוא העיקר" (ולא הדיבור בענין פלוני או בענין פלוני) - מעשה הגאולה האמיתית והשלימה עיי' משיח צדקנו ורואים במוחש שזהו הזמן הכי מוכשר והזמן הכי אחרון להביא את הגאולה עיי' "מעשה אחד".

ועיי' עשיית "מעשה אחד" ועוד "מעשה אחד" כו', עד למעשים רבים, הנה, לכל לראש מקיים מצות מלכו של עולם, וזוכה לחלקו בעוה"ז ולחלקו בעוה"ב, ועד שעיי' המצוה, לשון "צוותא וחבור", זוכה להתחבר בעצומה ית'.

וסוף סוף יזכהו הקב"ה למצוא את אותו מעשה, דיבור או מחשבה שעיי"ז יביא "ישועה והצלה לו ולכל העולם כולו", ובפשטות - גאולה האמיתית והשלימה עיי' משיח צדקנו! (קטעים משיחת פורים ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(4) אבות פ"ה מכ"ב.

(3) תשא ל, יד.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שת"כף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מעשה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים

ובנוגע לפועל – יש לפרסם, ביתר שאת ויתר עוז, עד שהענין יגיע לידיעתו של כאו"א מישראל, אשר ע"י מעשה אחד ויחיד, דיבור אחד ויחיד, או מחשבה אחת יחידה, ביכלתו להביא ישועה והצלה לעולם, כפס"ד הרמב"ם!¹

ולהוסיף ולהדגיש שעומדים בזמן ד"עקבתא דמשיחא", ובזה גופא – עקבתא דעקבתא דמשיחא, ולכן, אפילו אם עד היום הי' יכול לצאת י"ח בעבודתו של נשיא דורנו (שאפילו פירסם "קץ" וכו',² כנ"ל) – הנה לאחר שמאז כבר עברו עשרות שנים, הרי זה דבר ברור שהדבר היחיד שעדיין לא נעשה הוא, להביא לידיעתו של כאו"א מישראל שקיום הלכה זו ברמב"ם הוא ענינו הפרטי!

ועפ"ז מובן מדוע אין ברירה ומוכרחים לדבר פעם אחר פעם ולהרעיש ללא הרף אודות הקיצין, אודות ימות המשיח וכל הפרטים שבזה, כדי שידעו את העיקר, אשר אין הכוונה רק אודות המדובר בספרים כו', אלא בהלכה מפורשת הנוגעת לכאו"א אנשים נשים וטף וכולם יחד (ובל' המגילה "ביום אחד") באופן ד"קהל גדול" לשון יחיד.

וזהו גם הטעם לדיבור אודות ז' מצוות בני נח דוקא בזמן האחרון (דאי משום ביטול הסכנה בלבד, כנ"ל, הרי גם זה נתחדש כבר לפני כו"כ שנים):

ביאת משיח צדקנו קשורה, כמובן, בשינוי במצב העולם, ומכיון שרואים שכבר נפעל שינוי בעולם (כנ"ל) ואעפ"כ עדיין לא בא, הרי זה גופא מוכיח ומחזק את הנ"ל, שמעשה הפעולה בזירוז הגאולה נעשתה ענינם הפרטי של כל אחד ואחת!

ויש לעורר אשר לגודל חשיבות הענין, כדאי ונכון שבכל אסיפת כו"כ מישראל יזכירו ויעוררו: הקשיבו יהודים!

הוספת מעשה אחד ע"י כאו"א מכם – ובפרט ע"י שלשה יהודים ביחד – יכולה להיות המעשה שהוא ה"מכה בפטיש" לפני הגאולה האמיתית והשלמה.

ובהוספה – דע"פ הלכה "מכה בפטיש" יכול להיות ברגע כמימרא, [ונפק"מ להלכה, בהלכות שבת וכמובא גם (ברמז) בפרש"י בנוגע למעשה בראשית (ובאריכות יותר – במדרש) בענין "יכול אלקים ביום השביעי"].

כאמור לעיל, זהו הביאור היחיד בענין זה, לאחר חיפוש, וביגיעה, ביאור מספיק לקושיא הגדולה הנ"ל: "היתכן?! ו"עד מתי?!..."

(2) "הקריאה והקדושה" דשנת תש"ב-תש"ג.

(1) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

הבית²³, מ"מ, מזה שבכללות העולם אין מאיר הגילוי, מוכח, שגם הגילוי שמאיר אצלו הוא גילוי מוגבל. וכשמאיר גילוי או"א"ס הבל"ג הגילוי הוא בכל מקום, וכשישנו מקום אחד (אפילו פינה נידחת) שאין מאיר שם גילוי אלוקות, הוא מפני שהגילוי (גם בהמקום שהוא מאיר) הוא גילוי מוגבל. [וזהו מה שמובא במאמר אדמו"ר הזקן²⁴ דאיתא בתיקונים²⁵ שאפילו אם הי' צדיק אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו הי' בא משיח, כי ע"י תשובה שלימה ממשיכים גילוי או"א"ס הבל"ג, וגילוי זה הוא בכל מקום]. ומזה שאין מאיר אצלו גילוי עצמות או"א"ס, הוא נשבר ונדכא, כתיב. [וע"ד הידוע שחולה בגימטריא מ"ט, שגם כשמשיג מ"ט שערי בינה אלא שחסר לו שער הנו"ן, הוא חולה²⁶].

וידוע מ"ש הצ"צ²⁷ שהי' נשמע ממורינו ורבינו נ"ע (אדמו"ר הזקן) איך וועל זע גאר ניסט איך וויל ניט דאין ג"ע איך וויל ניט דאין עוה"ב כו' איך וויל מער ניט אז דיך אליין. וע"י שהי' נשמע לשון זה מאדמו"ר הזקן [דפירוש הי' נשמע הוא שזה הי' לא רק בזמנים מיוחדים אלא שזה הי' דבר הרגיל], ובפרט לאחרי שנתפרסם זה ע"י הצ"צ, ניתן הכח לכאו"א מישראל שעיקר רצונו הי' גילוי העצמות, ועד כדי כך, שכשאין מאיר גילוי זה, ומכש"כ בזמן הגלות שאין מאיר אפילו הגילוי (גילוי אור) שהי' בזמן הבית, הוא במצב דכתיב, ומבקש ג' פעמים בכל יום (או יותר) ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, שאז יהי' גילוי אלוקות ועד לגילוי העצמות.

וזהו כתיב למאור, שע"י הענין דכתיב מזה שנמצאים בגלות מגיעים להמאור, כי זה שהרצון דכל אחד מישראל הוא גילוי אלוקות ועד שזה נוגע לעצם מציאותו [שלכן הוא נשבר ונדכא (כתיב) מזה שבזמן הגלות לא יש גילוי אלוקות] הוא מצד עצם הנשמה, מאור שבנשמה, שהתקשרותה באלוקות היא התקשרות עצמית.

(23) להעיר מהידוע ש"לפניי.. רשבי" לא נהרב הבית כלל" (פלה הרמון שמות ע' ז בשם אדה"ז).
(24) מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תג.
(25) כ"ה במאמרי אדה"ז הקצרים שם. וראה זהר חדש ס"פ נח (כג, ד): דאי יחורון בתשובה רישי כנישתא או חדא כנישתא

יתכנס כל גלותא.
(26) טעה"צ להארי"ל פ' וירא. לקו"ת ברכה צו, ב. המשך וככה תרל"ז פס"ג (ע' צט).
(27) הובא ברש"ש מצות התפלה להצ"צ פ"מ (קלה, סע"א).

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש
לזכות האשה רייזל פרומא בת ח'י רחל שתחי'
ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי'
ולזכות הנא לאה בת ח'י רחל, עדינה בת ח'י רחל, מרים בת ח'י רחל, וצבי בת ח'י רחל שיחיו

הבחירות כבר היו... כעת צריך לעשות!

"ואתה הקרב אליך . . מתוך בני ישראל" (פרשתנו כה, א)

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. ישנם הטוענים, כיצד אפשר לצפות ממנו שיהי בבחי' הוי' הוא נחלתו¹, כאשר "ידע אינש בנפשי" את מעמדו ומצבו, הוא מכיר את מהותו העצמי ואת הדרגא שבה אוהז, ובמילא טוען שאינו שייך לענין הכהונה. והמענה ע"כ [בדברי הקב"ה למשה רבינו בפרשתנו:]: - "ואתה הקרב אליך . . מתוך בני ישראל":

אין זה קשור כלל לדרגות נעלות², אלא כיון ש"אתפשטותי דמשה (ש) בכל דרא"³ - משה שבדורך - בחר בך לעמוד ולשרת⁴, לא נוגע כלל מה שאינך שייך לענין הבגדים ו"לכבוד ולתפארת"⁵. זו דרגא נעלית ועלי' תחשוב מחר, אבל עכשיו זה לא נוגע לך.

מה שנוגע הוא: היות שהגיע לאזניך הידיעה ש"הקרב אליך", כלומר, הרבי בחר בך וקירב אותך "מתוך בני ישראל", אזי אם לרבי התאים לדבר איתך מס' מילים, מותר לך להקשיב לו ולא לישון.

ומה שזו טירחא עבורך - תדע שאצל הרבי זו טירחא גדולה יותר; הרבי מוסר את נפשו ומנתק את עצמו ("ריסט זיך אָפּ") מעבודת ה' שלו - בדיוק כפי שהי' אצל אדמו"ר הזקן - כדי לדבר עמך, וא"כ מותר לך להניח עצמך בצד ("זיך אָוועקלייגן") ולהטריח את עצמך - לא לישון ולחלום חלומות, אלא לעשות משהו.

הנך מבלבל לעצמך ("פֿאַרדרייט זיך") את הראש, מבלבל לשני, ולאחמ"כ אתה בא לתבוע מהקב"ה מדוע אין לך את כל צרכיך!...

כיצד אתה תובע ממנו זאת בה-בשעה שאתה אשם בכך. וכפי שאדמו"ר המהר"ש אומר

(* לכללות השיחה - ראה לקו"ש ח"ו ע' 170 ואילך.
1) פ' שופטים יח, ב. וראה רמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ג הי"ג.
2) נתבאר קודם לכן בהשיחה ("שיחות קודש" תשכ"ז ח"א ע' 368 ס"ה ואילך) בענין מה שהקב"ה אמר למשה: "ואתה הקרב אליך", שענין זה אינו קשור לבגדי הכהונה ולענין ד"לכבוד ולתפארת", אלא לעצם ענין הכהונה
3) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. ועוד.
4) ע"פ שופטים שם ה. וראה רמב"ם שם.
5) פרשתנו כה, ב.

ומיד ממש (שניהם - במ"ם, שהרי העיקר הוא "מיד"), עוד לפני תפלת המנחה - "טרם יקראו ואני אענה" - יהי' הגאולה, ונתן ה' לכם לב לדעת גו', מיד ממש!
(משיחת ש"פ ויקרא, י"א אדר שני ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

גם השוטה הכי גדול מבין מה שאין לא יתפוס מקום

כתוב בגמ' שעלינו להודות לאבותינו ע"כ שהם אינם בחיים, כיון שאם היו בחיים לא היתה לנו שום תפיסת מקום.

כאשר משיח יבוא ותהי' תחיית המתים, יקומו האבות, התנאים והאמוראים, ומה שנוגע לנו בפרט - אבותינו רבותינו הק', ובודאי מבין כאו"א, אפילו השוטה שבשוטים הגדול ביותר, שלא תהי' לו תפיסת מקום כלל. ולכן, צריכים לנצל ("אריינכאַפן") את הזמן המועט שנשאר בכדי לבצע את העבודה, שמצד כמה סיבות הטילו עלינו, והיא - גילוי תורת החסידות בזמן של חושך כפול ומכופל. וכפי שדובר קודם שכאשר פועלים ובטלים לשליחות - היא הופכת להיות כל מציאותו, ומשנה את מעמדו ומצבו.

כאשר פלוני בן פלוני מביא לידי פועל את העבודה שעשו משה רבינו, הבעש"ט, הרב המגיד, אדמו"ר הזקן והנשיאים שאחריו, העבודה להאיר לא רק את הגליא שבנפש ע"י הגליא דתורה, אלא גם את הסתים שבנפש ע"י הסתים דתורה - [דהגם שדורנו דור יתום ואין לנו שייכות לעבודה זו, בכל זאת, מצד חסד חנם זיכו אותנו שאנחנו נשלים את העבודה - והגם שבעצם זו עבודה קטנה, אעפ"כ] אין המצוה נקראת אלא על שם גומרה - הוא לוקח את השכר מכולם.

במלאכת שבת הדין הוא, שהמכה בפטיש, הגם שאינו עושה מאומה, שהרי כל המלאכה נעשתה כבר והוא רק מכה בפטיש, אעפ"כ, זוהי מלאכה חשובה ככל המלאכות. וכך גם בענין הנ"ל: כאשר יקיימו בפועל את המלאכה שהתחיל משה רבינו ולא גמר, הבעש"ט והמגיד, אדמו"ר הזקן והבאים אחריו - ולא סיימו, והוא יהי' זה שיסיים את המלאכה וימשיך את עיקר השכינה בתחתונים ע"י התגלות תורת החסידות, שזוהי המשכת השכינה למטה - כוונת כל ההשתלשלות - אזי הגם שהוא רק מכה בפטיש, מכל מקום זוהי מלאכה ואין המצוה נקראת אלא על שם גומרה.

ולכן, עלינו לדעת מה שנתנו לנו - את גודל הזכות בכך שביכולתנו, ע"י תנועה א' קלה, להביא לידי פועל את כל מה שהדורות הקודמים התחילו; כי הרי את כל הענינים העיקריים פעלו כבר קודם, כך שאיננו זקוקים ליגיעה רבה - בתנועה אחת קלה שלנו, אנו מרוויחים את כל מה שעשו פעם ע"י יגיעה רבה, כיון שאין המצוה נקראת אלא על שם גומרה.

(תרגום חפשי משיחת פורים ה'תשי"ג - בלתי מוגה)

הבית הגדול של הנשיא הגדול

הנה "אחשורוש" הוא מלשון "שחר" (השחיר את פניהם של ישראל), דזה קאי על כללות זמן הגלות, שבנ"י הרי הם "מפוזר ומפורד בין העמים". אבל על זה אומרים: "אל תראוני שאני שחרחרת ששזפנתי השמש". כי כל ענין השחרות (החושך) נעשה ע"י הקב"ה – שמש ומגן הוי' אלקים, והכוונה בזה, שבנ"י ע"י עבודתם להיותם "עם אחד", ימשיכו ויגלו בחי' אחד בעולם, כך שמגלים את האלקות שבשחרות זו, עד שמהפכים את החושך לאור. ולא נשאר שום שחרות בעולם, רק בחי' "שחרות" שבתורה – הקושיות שבתורה, אך דוקא עי"ז נעשה שלימות ההשגה בתורה, עד שמהקושיות באים לביור הענין בשלימות. עד להתירוץ על הקושיא העיקרית – "עד מתי?! בגאולה האמיתית והשלימה, ו"טרם יקראו ואני אענה",

ובפרט שיש בזה כח הציבור. ובבית זה שהוא הבית הגדול (שמגדלין בו תורה וכו') של הנשיא הגדול – נשיא דורנו, שבשושן הבריה.

ומבית זה הולכים, עם ענני שמיא, לעיר הבירה בירושלים. ושם יורד ומתגלה ביהמ"ק השלישי (שנכלל בהציווי כללי דועשו לי מקדש), ואולי י"ל, שלאמיתו של דבר אין זו ירידה ח"ו עבור ביהמ"ק של מעלה, כ"א בדוגמת התהוות כל העולמות עד לעוה"ז התחתון, דאף שהם ירידה מאור פניו ית', הרי דוקא ע"י עוה"ז התחתון נעשית העלי' הכי גדולה.

ושם מקריבים את הקרבן תמיד של יום זה, ו"על כל קרבן תקריב מלח", שכל עניני עבודת ה' הם מלוחים כו' ("געזאצן"), שע"ז נעשה קיום נצחי בכל דברים אלו, וכולל גם מלח מל' החלמה (כמ"ש בחזקי' שביקש הקב"ה לעשותו משיח), בריאות, שכ"ז הוא מתוך בריאות ושמחה ("געזונטערהייט און פריילעכערהייט"), ותיכף ומיד ממש.

. . ויש להוסיף ולהעיר (כפי שכבר נדפס), שהרבה מעניני פורים קשורים באות מ"ם: "משלוח מנות"; "מתנות (לאביונים", שהוא תאב לכל דבר, ולכן זקוק בעיקר להמ"ם ד) "מתנות"; "משתה (ושמחה)", וכו' . . והרי אות מ"ם שייך במיוחד לגאולה האמיתית והשלימה, וכלשון הכתוב "לסרבה המשרה", דקאי על הגאולה. שהחידוש בזה הוא, שמ"ם סתומה הוא באמצע התיבה, המורה על כללות ענין הגאולה שמכניסים את האל"ף – אלופו של עולם – בתוך העולם. ודוגמת זה – בזמן נס פורים, שלא עלתה על דעת אף אחד מהם מחשבת חוץ ח"ו, והתעוררות זו היתה ע"י מרדכי היהודי (שמרדכי הוא גם באות מ"ם).

ובפשטות – שנעשה מעמד ומצב של הגאולה (ששניהם מתחילים באות מ"ם), ע"י מלכא משיחא (שניהם – באות מ"ם, וגם "משרה" מתחיל במ"ם) מביהכנ"ס זה, בית נשיא דורנו,

והולכים כולנו לארץ הקודש, ולביהמ"ק השלישי, ומקריבים את הקרבנות המבוארים בפרשתנו ויקרא, והמשכו בפ' צו, שמתחיל "צו": "אין צו אלא לשון זירוז . . במקום שיש חסרון כיס", שמתוך זריות גדולה מוציאים ומגלים את הגאולה שמונחת בכיס, כפתגם הידוע שלכל יהודי ניתן המפתח לפתוח את הקופסא הסתומה, ולהוציא ממנה כל הענינים. ונמשכים לכל א' מישראל כל הענינים, בבני חיי ומזוני רוחי, מזון רוחני ומזון גשמי וכו' (עד שהנשמה ניזונית מן הגוף), מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה (וגם – הגדושה).

והעיקר – שכל הנ"ל יהי' במעשה בפועל (שגם התחלת תיבה זו היא במ"ם) . . ותיכף

בהמשך מים רבים בתחלתו⁶ עה"פ⁷ "אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו", ש"אולת אדם תסלף דרכו" – האדם עצמו גורם לזה, ואח"כ "ועל ה' יזעף לבו" – בא בטענות להקב"ה... הרי אתה מרמה את עצמך! וכידוע אמרתו של אדמו"ר המהר"ש שאת הקב"ה אי-אפשר לרמות, את העולם הרי גם אי-אפשר לרמות, וא"כ את מי מרמים – את עצמו, ומה ה"קונץ" לרמות טפשו!?

למדת בתומכי תמימים – נו? ... תעשה משהו ("טו עפעס"), "נרות להאיר"⁸!...

היכן הפירות? אתה רוצה שילכו לאיבוד ח"ו? האם בשביל זה חינכו והשקיעו בך ("געהאדעוועט") שנים רבות כל-כך בתומכי תמימים, כדי שתבלבל את הראש לעצמך ולשני, ובאם יש לך חצי שעה פנוי שתחשוב בה "באָבע-מעשיות"?

העיקר שאתה יושב בברוקלין וקורא עיתון מידי יום, שותה מיץ ("דזשוס") וממלא את כל תאוות לבך, אפילו אם זה רק חשק בעלמא...

ב. טוען הוא: מה תובעים ממנו, הרי יש לו עסק עם גוים, עד לא-ל זר אשר בקרבך⁹, ואיך אפשר לבוא אליו בדרישות?

והמענה ע"כ הוא – "זאתה הקרב אליך":

הרבי – הנשיא בחר בך, ולכן לא נוגעים כאן הדרגות שבהם אתה אוחז; אע"פ שהשני מתנהג בדיוק כמותו, מניח את כל זוגות התפילין ושומר את כל התורה ומצוותי, אעפ"כ לא תובעים זאת ממנו, כיון שהוא לא זכה ל"זאתה הקרב אליך", ו"לפום גמלא שיחנא"¹⁰.

משא"כ אתה זכית שהרבי – הנשיא יבחר בך, וכיון שהגיע אליך הידיעה שהרבי בחר בך, אזי אין זה תלוי בבחירתך, יש לך ברירה אחת בלבד: לציית או למרוד ח"ו בנשיאו של עולם.

ג. ויתירה מזו – נמצאים עתה כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן"¹¹:

הכל כבר מוכן – לפניך היו הבעש"ט, אדמו"ר הזקן ואפי' הרבי גם הי' לפניך, ובעבודתם הם סללו ("דורכגעטראָטן") את הדרך במסירות נפש, וכעת כל מה שאתה צריך זה רק **לעשות!**

באם היו תובעים ממנו להתחיל עכשיו בבניית המשכן, הי' יכול לומר שזה לא בכחו ויכולתו; אך כעת עומדים כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן", המשכן עומד מוכן ("שוין פאַרטיק") וישנו כבר ה"ושכנתי בתוכם"¹² – "בתוך כל אחד ואחד"¹³, בתוך הלב של כאו"א, ועליך מוטל רק להסיר מעצמך את ההעלם והסתר ולפתוח את לבך.

בזה בלבד שאינו עושה את ההיפך – אין הוא יוצא ידי-חובה, שהרי לא די ב"סור מרע"¹⁴ ומוכרח להיות גם "עשה טוב"¹⁴. סור מרע הי' גם קודם בריאת העולמות, ובשביל סור מרע

6) סה"מ "תורת שמואל" תרל"ו ע' ב.
7) משלי יט, ג.
8) ראה שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ואילך.
9) ראה שבת קה, ב – עה"פ (תהלים פא, י) לא יהי' בך גו'.
10) כתובות סז, א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 606 ובהנסמן שם.
11) רש"י שם פרשתנו – על "זאתה הקרב אליך".
12) תרומה כה, ח.
13) ראה לקו"ש ח"ג ע' 906 ס"ה ואילך ובהע' 33.
14) ל' הכתוב תהלים לז, כז.

בלבד לא היו זקוקים לזה, אלא הכוונה בבריאת העולמות שיהי' "עשה טוב".
 וידוע פירוש רבותינו נשיאינו בזה¹⁵, ש"עשה" הוא מלשון כפי', דהיינו, שצריכים לכפות על עצמו את העשי' גם כשיאינו רוצה, היות וכל זמן שהוא עושה זאת ברצון ולא נרדם, עדיין אין זה "עשה", אלא דוקא כאשר כופה על עצמו היפך רצונו – זה נקרא "עשה".

ד. עליך לדעת שהי' ה"ואתה הקרב אליך" . מתוך בני ישראל: הרבי בחר בך לא מהגוים ח"ו – מהם היתה כבר הבחירה במעמד הר סיני שאז "ובנו בחרת מכל עם ולשון"¹⁶ – אלא "מתוך בני ישראל", ועל-כן עליך להניח את עצמך ("זיך אוועקלייגן") ולעשות.

ומה שהוא צריך שיהי' "לכבוד ולתפארת", זהב וכסף, תכלת וארגמן ותולעת שני כו'¹⁷ – אין-הכי-נמי, זה אכן יהי', אך קודם צריך להיות ה"ואתה הקרב אליך"; ולא רק כשיש לו מצב רוח טוב ואין לו משהו טוב יותר לעשות, אזי עושה טובה ליהודי אחר ומאריך בתפלתו עוד חצי שעה... אלא עליו למסור את עצמו לגמרי ("ער זאל זיך אינגאגצן אוועקגעבן").
 (משיחת ש"פ תצוה, ח' אד"ר ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

15) מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"ב ע' תשסא. סה"מ ס"ד.

תרל"ז ח"ב ע' רפט. תרע"ח ע' קכא. תרצ"ט ע' 191. ועוד. 17) כ"ה בהנחה – ע"פ תרומה כה, ג-ד. ואולי הכוונה

16) ברכת אהבת עולם. וראה שו"ע אדה"ז או"ח ס"ס למ"ש בפרשתנו שם, ה.

אותן צריכים בשביל הידים והרגלים שלך...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

ההוראה מכל זה:

עליו לגלות את העצם שבו, ועד"ז לפעול גם על הגלות שיתגלה גם העצם שבה.

אמנם לשם כך נדרש תחילה לגלות את העצם שבו, אך כיון שזה לוקח ריבוי זמן, ו"אט אט קומט משיח" – במילא, בענינים נעלים ובענינים של הבנה והשגה שיסמוך על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שאצלו הרי ישנם ענינים אלו, ומאחר שמקשר עצמו עם שליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – אזי מקבל גם ממה שיש למשלח;

אותן צריכים בשביל הידים והרגלים שלך, וכח הדיבור שבפיך – שתלך לפעול על יהודי שני! ובנוגע לענינים נעלים – הם ישנם אצל המשלח.

הסדר הוא, שלכל לראש דורשים "נעשה", ורק אח"כ "נשמע". וכאשר פועלים בסדר זה, שתחלה ישנו ה"נעשה" – אזי מגיעים אחר-כך ל"נשמע", אך כאשר מתחילים מ"נשמע" – אי אפשר לדעת אם יגיעו לה"נעשה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

צריכים לדעת שבשולי המעיל צריכים להיות הפעמונים

"ועשית על-שוליו רמוני תכלת וארגמן . . . ופעמוני זהב בתוכם סביב . . . ונשמע קולו בבואו אל הקודש" (פרשתנו כח, לג-לה)

אע"פ שבפשטות ובחיצוניות, העבודה באופן ד"ונשמע קולו" נחותה מהעבודה ד"קול דממה דקה" – אעפ"כ יש בה, בעבודה ברעש, מעלה לגבי העבודה בביטול:

העבודה ב"קול דממה דקה" היא בהגבלה. אמת, העובד עומד בביטול, אך באופן של אור בכלי, בהתיישבות.

משא"כ העבודה ד"ונשמע קולו", אזי הרעש הגדול גופא הינו ראי' שהוא יצא מההגבלות ד"כלים", הוא אינו יכול להגביל את ההתפעלות ולכן זה מתבטא בצעקה וקול. וזהו אחד מהטעמים לכך ש"מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו" – כיון שדוקא ב"רעש" של עבודת התשובה מתבטא הבלי-גבול של הנשמה.

מכל הנ"ל ישנה הוראה מיוחדת לדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא:

ישנם הטוענים: הן אמת, שמצד שפל המצב של דורנו מוכרחים לעסוק בהרבצת התורה והחזקת היהדות וכו'; ואי אפשר להסתפק בישיבה בד' אמותיו (אפילו בד' אמות של תורה) ולחכות עד שיבואו אליו ויבקשו שיפיץ את תורתו וכו', אלא צריך לצאת ל"חוצה" ולמצוא שם יהודים "נדחים" ומהם "לעשות בעלי תשובה" –

אבל מהו ההכרח לעשות עבודה זו בקול רעש גדול? לשם-מה נחוץ כ"כ לצאת לרחוב ולהכריז שם בקול רם, שיהודים יניחו תפילין, יקבעו מזוזות על הפתחים, יתנו צדקה וכיו"ב – הנהגה שלא מצינו בה "שטורעם" בדורות הקודמים!?

והמענה ע"כ: עפ"י כל הסימנים שבסוף מס' סוטה רואים שאנו נמצאים עתה בדרא דעקבתא דמשיחא – בדרגא היותר תחתונה – "שולי המעיל"; וצריכים לדעת, שבשולי המעיל צריכים להיות ה"פעמונים" – שהכניסה של סוג זה של יהודים "אל הקודש", תחת כנפי השכינה, תהיה מיוסדת באופן ד"ונשמע קולו"; ואדרבא – דוקא ב"רעש" של עבודת התשובה קיימת תכלית העילוי, כנ"ל.

עוד ענין בזה:

כאשר רואים שאצל "עוברי רצונו" יש "קול המונה של רומי" – כל הענינים דלעומת-זה לא נעשים בחדרי חדרים, אלא בפרסום ורעש הכי גדול –

אזי הדרך לבטל את השטורעם של הסטרא אחרא היא – "במינה ודוגמתה . . . מיני' ובי' אבא לשדי' בי' נרגא", כלומר, עי"ז שגם העבודה של "עושי רצונו" היא באופן ד"ונשמע קולו" ודוקא במקום שנמצא "קול המונה של רומי";

וזה יביא ל"מה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ" – שאצל היהודים יהי' "יושבין בטח והשקט" על אדמתם, ע"י "יתקע בשופר גדול" דוקא, ע"י ה"קול מבשר מבשר ואומר" – מבשר הגאולה, בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשל"ה – לקו"ש חט"ז ע' 1-340)